

Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет

МАТЕРІАЛИ

**III Міжнародної
науково–практичної конференції**

**„НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО
ОЧИМА МОЛОДИХ”**

*Частина 2. Природничо-математичний
та суспільно-гуманітарний напрями*

**19-20 травня 2010 року
м. Рівне**

ББК 72
УДК 001+37+316.3
Н-34

**НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА
МОЛОДИХ: Матеріали III Міжнародної науково–
практичної конференції студентів, педагогів,
психологів та молодих науковців. Частина 2.
Природничо-математичний та суспільно-
гуманітарний напрями. – Рівне: РВВ РДГУ. – 2010. –
150 с.**

Програмний комітет:

Постоловський Руслан Михайлович – канд.іст.наук, проф., ректор – **голова оргкомітету**
Поніманська Тамара Іллівна – канд.пед.наук, проф., проректор з наукової роботи РДГУ – **заступник голови оргкомітету**;
Гон Максим Мойсейович – докт.політ.наук, проф.;
Павелків Роман Володимирович – докт.психол.наук, проф.;
Пальчевський Степан Сергійович – докт.пед.наук, проф.;
Сяський Андрій Олексійович – докт.техн.наук, проф.;
Войтович Ігор Станіславович – канд.пед.наук, доц.;
Воробйова Ірина Анатоліївна – канд.пед.наук, доц.;
Галатюк Юрій Михайлович – канд.пед.наук, проф.;
Галуха Любов Юріївна – канд.іст.наук, доц.;
Каштан Сергій Степанович – канд.техн.наук, доц.;
Максимцев Юрій Романович – канд.фіз.-мат.наук, доц.;
Павелків Віталій Романович – канд. психол. наук, доцент
Черніговець Тетяна Іванівна – канд.пед.наук, доц.;
Черній Алла Леонідівна – канд.політ.наук, доц.

Рекомендовано до друку Вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол №9 від 29.04.2010р.)

5. Гваттерини М. Азбука балета//М. Гваттерини – М. 2001. – 240 с.
6. <http://www.kommersant.ru/doc.aspx?DocsID=183354>
7. <http://www.goldenmask.ru/pers.php?id=537>
8. <http://www.lookatme.ru/flows/tantsyi/posts/50278-irzhi-kilian-jiri-kylian>

ІСТОРИЯ РОЗВИТКУ ТА СТАНОВЛЕННЯ ХОРЕОГРАФІЧНОГО МИСТЕЦТВА РІВНЕНЩИНИ

Мельник Тетяна, студентка, Волошина Л.П., викладач

Рівненський державний гуманітарний університет

Рівненщина – край численних танцювальних колективів, хореографічних студій, аматорських та професійних ансамблів, об'єднаною складовою яких є класичний танець. Вагомою контентною надзавдання у становленні хореографічного мистецтва є репертуарна політика, яка є політтям танцювальної культури полісько-волинського краю.

Формуючись протягом століть, хореографічне мистецтво є базою як для розвитку гармонійної особистості, так і джерелом наукових досліджень, це основа для становлення і професійного удосконалення виконавського та балетмейстерського мистецтва. Постаючи протягом століть основні рухи та вправи класичного танцю стали предметом зацікавлення провідних фахівців та учнівської й студентської молоді.

Актуальність досліджуваної теми означає у аспекті історичного аналізу та факторі становлення хореографічного мистецтва Рівненщини. Джерельна база ґрунтується на польових дослідженнях провідних митців України.

XX століття – період бурхливих соціально-культурних та політичних перипетій. У 70-90-х роках провідний культурний центр міста Рівне - будинок культури залізничників, мав у своєму арсеналі танцювальну студію. Керівник Я.Іванов прагнув зберегти та удосконалити хореографічну культуру краю. Саме тому, приділяючи увагу класичним екзерсисам балетмейстер акцентує основну модель занять на народному спрямуванні, проте балетне мистецтво вважав основою у формуванні танцювальних здібностей. Доцільність зв'язку класичної та народної хореографії керівник вбачав у необхідності формування високого мистецького смаку та розвитку гармонійної особистості.

Дослідницькою лабораторією у розвитку та становленні хореографічного мистецтва на Рівненщині є міський палац дітей та молоді. Хореографічні колективи "Дружба", "Куделиця", "Light", етнокультурний центр "Веснянка" є горнилом формування духовних цінностей дітей та молоді.

Так, зразковий хореографічний ансамбль "Дружба" та народний вокально-хореографічний ансамбль "Куделиця" - колективи знані не лише на Рівненщині, а й за межами України. Діяльність керівництва спрямована на всебічний розвиток дитини, формування духовності. Демонструючи свої таланти під час "Сезонів класики", учні виступають з окремим номерами та варіаціями із всесвітньо відомих балетів. Школою народного танцю керує відмінник освіти України І.Матяшок.

Ансамбль сучасного танцю "Light" існує з 1994 року. Художня спрямованість репертуару ансамблю спрямована на розвиток різних напрямів сучасного мистецтва. Класичний танець не є основним предметом в ансамблі, проте ця система рухів дозволяє сформувати тіло дисциплінованим, рухливим і прекрасним, перетворює його в чуттєвий інструмент, який підкоряється вказівкам балетмейстера та виконавця. Керівник ансамблю Н.Сторожук, вважає, що класичний танець - це не лише краса, а й здоров'я, адже з раннього дитинства закладається правильна постава.

В.Ковальчук, заслужений працівник культури України акумулював свої науко-творчі пошуки на фольклорно-етнографічній основі, заснувавши етнокультурний центр "Веснянка". Провідною метою центру є вивчення, збереження, відродження та популяризації етнокультурної спадщини Рівненського Полісся, зокрема і хореографічної.

Народний ансамбль танцю України "Полісянка" міського будинку культури є лауреатом численних міжнародних форумів. Народний артист України, художній керівник колективу В.Марущак особливу увагу приділяє чіткому виконанню кожного елементів, як народного так і класичного танцю.

Народний ансамбль сучасного танцю "Едельвейс" за двадцять років свого існування став переможцем багатьох фестивалів і конкурсів. Заслужений працівник культури України Л.Супонькіна об'єднала численну кількість здібних дітей, навчила та виховала професійних викладачів. В "Едельвейсі" класичний танець є підґрунтям для професійного хореографічного мистецтва.

Провідним центром танцювальної культури є кафедра хореографії РДГУ. Постійний творчий пошук, прагнення удосконалити методику викладання мистецьких дисциплін, єдність бачень у підготовці фахівців хореографічного спрямування "Ансамблю хореографічних мініатюр" (кер. ст.викладач Л.Зань), "Візерунки" (керівник В.Гордєєв, хореограф-постановник І.Лєгка), "Неоданс" (кер. Р.Горбачук), студентського ансамблю "Сяйво" (кер.Р.Грищенко) є не лише популяризаторами творчості, а й потужним осередком збереження історичної спадщини хореографічного мистецтва Рівненщини.

МОДЕРНІЗМ В УКРАЇНСЬКІЙ ДРАМАТУРГІЙ КІНЦЯ ХІХ – ПОЧАТКУ ХХ СТОЛІТТЯ

Мельничук Олена, викладач

Рівненський державний гуманітарний університет

Сучасне вітчизняне літературознавство засвідчує посилений інтерес до модернізму в національному письменстві, зокрема в драматургії. Коли йдеться про українську літературу рубежу віків і періоду до першої світової війни, то зазвичай оперують таким поняттям як «модернізм». «В літературознавстві та критиці інтерес до модернізму впродовж століття то спалахував, то згасав. Теперішній момент – черговий спалах, який можна пояснити не тільки тим, що в Україні це вже дозволено..., але й типовим для кінця кожного віку світовідчуттям, яке передбачає погляд у минулі сто років, їх оцінку, а часто й переоцінку. Так було наприкінці XVIII століття, так завершувався ХІХ вік, так завершується і ХХ-й. Фінал українського ХХ століття здається не менш болісним і

драматичним за своєю інтелектуальною проблематикою, ніж фінал попереднього XIX-го. І, крім того, два *fin de siècle* мають принаймні одну спільну проблему: модерність нації й модерність культури. Хоч і не завжди названі прямо, ці проблеми знову стоять у центрі культурного дискурсу «нашого» часу», – зазначає С. Павличко [4, с. 10].

Дослідженням української драматургії кінця XIX – початку XX ст. безпосередньо займалися чимало науковців. Серед них: П. Хропко, Н. Кузякіна, Л. Дем'янівська, Л. Мороз, Г. Семенюк, О. Ставицький, Н. Корнієнко, Л. Танюк, І. Михайлин, А. Козлов, О. Олійник, Р. Пархомик та ін. В своїх працях вони висвітлюють ті чи інші аспекти традиційного і модерністського стилів.

Українська історія – це історія боротьби народу за свою незалежність. Це завжди мало величезний вплив на розвиток культури та мистецтва. Відтак, набув собі типову ознаку і вітчизняний літературний процес. Як і вся література, драматургія, «мусила брати на себе й тягар політики, філософії, інших гуманітарних наук: адресована переважно «більшості», вона в своїй основі була реалістичною – й водночас вправно володіла мистецькими нюансами всіх художніх напрямів, які існували в європейській культурі...» [3, с. 97] Властиво «як кафедру, як просвітницьку установу й разом як засіб збереження й піднесення духу нації, гнобленої потрійно (національно, соціально й духовно), розуміли театр і свою роботу в ньому всі без винятку класики української драматургії й театру...» [3, с. 97].

Микола Вороний у 1913 році писав: «Для розвою справжньої, високої драми потрібні дуже вигідні, сприятливі умови, насамперед треба, щоб народ мав міцне політичне становище, високу своєрідну культуру, вільну національну освіту, яка б могла розвивати найрізноманітніші ознаки народного життя, і, нарешті, повну можливість черпати поетичний матеріал з усіх своїх національних і історичних скарбів. Коли сих умов не буде, то драматична творчість не вийде за межі п'єс етнографічного характеру...» [1, с. 131]. Таких умов українська драматургія не мала, тому на початку була позначена етнографізмом.

«Власне, як твір для театру українська драма існує з 90-х років XIX ст., починаючи з п'єс корифеїв – М. Кропивницького, М. Старицького й І.Тобілевича (Карпенка-Карого). Їхні ранні твори розвивали жанр романтично-побутової мелодрами, ознакою якої були відтворення психології зовнішніх переживань, наявність виразних побутових характеристик та провідної ідеї – моральної чи громадської. У добу модерну початку XX ст. класична мелодрама вже не могла задовольнити публіку. Залишаючись на українському національному ґрунті романтичною, вона повинна була стати водночас новою драмою у європейському розумінні...» [5, с. 368].

Європейська нова драма, представлена на межі століть творчістю Г. Ібсена, М. Метерлінка, Г. Гауптмана, А. Стріндберга, Б. Шоу, А. Чехова, мала неабиякий вплив на розвиток української драматургії епохи модерну. Та разом з тим отримала свою додаткову модифікацію в творчості вітчизняних митців. «Епоху модернізму в українській драматургії репрезентують і останні п'єси корифеїв, і міфопоетичні поеми Лесі Українки, і експериментально-психологічна драматургія В. Винниченка, і символістські етюди О. Олеся, і неоромантизм С. Черкасенка, і соціальна драма Г. Хоткевича, і історична драма Л. Старицької-Черняхівської, і перші спроби майбутнього авангарду 20-х років – І. Кочерги, Я. Мамонтова. Всі ці різнобарвні явища об'єднує потяг до театрального новаторства, до театралізації дійсності засобами драматургії» [5, с. 369]. Значним внеском стали також творчі доробки Л. Старицької-Черняхівської, Л. Яновської, Г. Хоткевича, В. Самійленка, В. Пачовського, А. Крушельницького та ін.

На межі між побутовою та «новою драмою» стоїть п'єса Івана Карпенка-Карого «Хазяїн». Для традиційної сатиричної комедії на той час було незвичним подвійне висвітлення конфлікту (не тільки як сатиричного, а й як трагічного). Відтак новаторську природу трагічної комедії сучасники не зрозуміли.

Започаткувати нову поетику і піднести українську драму до рівня європейської драматургії змогла Леся Українка. Більше того, «вона створила цілком особливий за стилістикою неоромантичний, поетичний, метафоричний, міфопоетичний театр, якому немає аналогій у європейській драматургії. Вона не стільки засвоювала досвід нової драми, скільки сама створювала одну з найістотніших її галузей» [5, с. 371].

Драматичний доробок поетеси налічує 20 творів. Певною мірою Леся Українка може вважатися засновницею в українській літературі драми ідей, п'єси-дискусії. З її ім'ям справедливо пов'язують становлення вітчизняної проблемно-філософської драми [2, с. 21], кращими зразками якої є «Вавилонський полон», «На руїнах», «Кассандра», «Адвокат Мартіан», «Оргія», «Бояриня» та інші.

Невід'ємною частиною театру епохи модерну, а особливо театру символізму була поетика пророцтв, широко продемонстрована в етюдах Олександра Олеся. Найвідоміший з них – «По дорозі в казку» (1914). За своєю неоромантичною стилістикою він відрізняється від інших драматичних етюдів О. Олеся, типових для символістського театру, – «При світлі ватри», «Танок життя», що зазнали впливу поетики Метерлінка. Символістські етюди поета мають певну сценічну історію і є виразним зразком використання новітніх європейських стильових течій модерну на українському ґрунті.

Стильово до етюдів О. Олеся наближаються й етюди С. Черкасенка – «Жах», «Повинен», «Хуртовина» (1908).

Прикметами символізму позначені також ранні етюди Я. Мамонтова («Дівчина з арфою», «Третя ніч», «Над безоднею»), І. Кочерги («Песня в бокале»), М. Рильського («Бенкет»). «Але вже наприкінці епохи модерну жанрове місце символістських «метерлінковських» «етюдів» (тобто експериментальних спроб) заступають «повнометражні» жанри: трагедія («Про що тирса шелестіла» С. Черкасенка 1918), трагікомедія («Веселий Хам» 1921, Я. Мамонтова) та інші» [5, с. 376].

Справжнім драматургічним феноменом першої третини XX ст. стали і п'єси Володимира Винниченка (1880 – 1951). Їх понад 20. На сьогодні вони є вагомю часткою українського театрального репертуару і становлять істотну частину нової європейської драми.

У драмах письменника неодмінною є розробка певної моральної ідеї, яка оволодіває героєм настільки, що робить його ідейним фанатиком, який несе смерть та порожнечу. Фанатична ідея персонажа в цих п'єсах відома як «чесність з собою» («Великий Молох», «Чорна Пантера і Білий Ведмідь»), «Пригвождені», «Закон», «Щаблі життя», «Memento»). Штучність її «з жанрового боку не може знайти для себе іншого втілення, окрім мелодрами. Тут цілком можливі ті змінені психічні стани, які виникають не за логікою розвитку драматичної дії або характерів, а за логікою розвитку фанатичної ідеї в її зіткненнях з реальністю. У п'єсах В. Винниченка мелодрама переживає друге народження» [5, с. 377].

«Чорна Пантера і Білий Ведмідь» (1911) – одна з кращих мелодрам, у якій автор вперше в українській літературі провадить тему дітовбивства батьків (не матерів) за ідейними міркуваннями.

Разом з тим, на перший погляд вузько «родинна» п'єса «Пригвожені» (1915), орієнтована на нову драму з її темою спадкового виродження («Примари» Г. Ібсена, «Фрехен Юлія» та «Батько» Стріндберга, «Перед сходом сонця» Г. Гауптмана) має значно ширше значення: людина не може брати на себе функції Творця, можливості її розуму не безмежні. «П'єса з'явилася в 1915 р., і сьогодні вже можна реально оцінити легалізований та реалізований внесок «родинних» ідей В. Винниченка та його героїв щодо «пробного шлюбу», «розумового дітонародження» та інших модифікацій ідеї «чесності з собою» [5, с. 379].

«Перші десятиріччя ХХ століття позначені посиленням філософських шукань у галузі художньо-естетичної думки, що об'єктивно детерміновано, з одного боку, новітніми досягненнями суспільних наук (філософії, психології, соціології) та подальшим розвитком суспільної свідомості, а з іншого – іманентними законами розвитку самого мистецтва, настійною необхідністю переборення провінційної замкнутості української літератури і входженням її у світ загальноєвропейських проблем та інтересів... Інтенсифікація художньо-філософської думки зумовлена ще й потребою осмислення та вирішення найбільш нагального завдання, поставленого історією перед українською елітою, – націотворчого» [2, с. 26].

Відтак тогочасне українське драматургічне мистецтво було цілком новаторським та своєрідним, про що найперше свідчить розмаїття жанрових структур. Адже крім традиційних трагедій та драм, з'являються драматичні поеми й етюди (М. Старицький, Леся Українка, О. Олесь, С. Черкасенко, Я. Мамонтов та ін.), запроваджуються такі жанрові визначення, як драма-феєрія (Леся Українка), фантазія-сатира, драматичні картини (В. Самійленко), ескіз (С. Черкасенко), драматичний малюнок (Г. Хоткевич), драматичний нарис (Л. Яновська) тощо.

Сьогодні без перебільшення можемо розглядати українську драматургію епохи модернізму як явище оригінальне, європейське, світове.

Список використаних джерел:

1. Вороний М. Театр і драма. К., 1989. – С. 131.
2. Криловець А. О. Українська література перших десятиріч ХХ століття: філософські проблеми. – Тернопіль: Навчальна книга – Богдан, 2005. – 256 с.
3. Мороз Л. Про символізм в українській літературі // Сучасність. – 1993. – №4. – С. 94 – 106.
4. Павличко С. Дискурс модернізму в українській літературі. – К.: Либідь, 1999. – С. 9 – 51.
5. Свербилова Т. Драматургія. / Історія укр. літ. ХХ століття. У двох книгах. Книга перша. Перша пол. ХХ ст. За ред. В. Г. Дончика. – К.: Либідь, 1998. – С. 368 – 391.

РАЗВИТИЕ ИЗОБРАЗИТЕЛЬНОГО ТВОРЧЕСТВА ДЕТЕЙ СТАРШЕГО ДОШКОЛЬНОГО ВОЗРАСТА

Омеляшик Инесса, студентка, Горбатова Е.В., канд. пед. наук, доцент

Белорусский государственный педагогический университет имени М.Танка

В настоящее время остро встает вопрос о путях выявления, активизации и реализации творческого потенциала личности. Период дошкольного детства имеет особое значение в становлении творческой личности, т.к. в этот период происходит формирование психических процессов, закладывается основа ее мировоззрения.

Анализ положений о детском творчестве известных ученых (Н.А.Ветлугиной, Г.В.Лабунской, Т.Г.Казаковой, Т.С.Комаровой, В.С.Кузина, Н.П.Сакулиной) позволяет сформулировать его определение. Детское творчество – это создание ребенком субъективно значимого (для ребенка прежде всего) нового продукта (рисунка, аппликационной работы и т.д.); применение усвоенных ранее способов изображения или средств выразительности в новой ситуации (для изображения предметов знакомой формы – на основе формообразующего движения, обобщенных способов и т.д.). Под творчеством понимается и сам процесс создания образов, поиски в процессе деятельности способов, путей решения изобразительной задачи.

Из определения детского изобразительного творчества становится очевидным, что для его развития в любых видах художественной деятельности детям необходимо получить разнообразные впечатления от окружающей жизни, познакомиться с произведениями изобразительного искусства, приобрести определенные знания о предметах и явлениях, овладеть навыками и умениями, освоить способы деятельности. Необходимо освоение богатого художественного опыта в повседневной жизни (на прогулках, в разнообразных играх, в познавательно-практической деятельности, при знакомстве с произведениями изобразительного искусства).

В настоящее время приоритетное направление в методике обучения изобразительной деятельности – развитие самостоятельности, инициативы и активности, которые должны повышать у детей интерес к творчеству, к процессу овладения средствами и способами создания художественных образов. Эти задачи воспитатель осуществляет на всех этапах творческой деятельности дошкольников: на этапе возникновения замысла, в процессе создания художественного образа, при анализе результатов творчества взрослым и детьми.

Среди основных методов и приемов, обеспечивающих развитие изобразительного творчества детей, на первом этапе для возникновения замысла целесообразно использовать наблюдения окружающего, знакомство с произведениями изобразительного искусства разных видов и жанров, эстетическое восприятие художественного образца с целью взаимосвязи внешних изобразительных средств с внутренним характером образа в картине, скульптуре, графике.

На втором этапе – выбор материалов, изобразительных средств для передачи характера персонажа; синтез искусств для создания атмосферы творчества, эмоционального обогащения образа; создание поисковых ситуаций; использование игровых приемов, диалоговой формы общения с целью развития творческой деятельности ребенка.

На третьем этапе – восприятие детьми результатов творчества; анализ и оценка работ с учетом мнений каждого ребенка, доброжелательное отношение к замыслам детей (Т.Г.Казакова). Эти методы и приемы помогают детям создавать художественные образы в рисунках, лепке, аппликации.

Любой вид художественного творчества основывается на развитии эстетического восприятия, образных представлений, образного мышления, воображения. Неразвитость эстетического восприятия, низкая сенсорная культура не позволяют детям творчески решать изобразительные задачи. В этом случае дети затрудняются в выборе

ЗМІСТ

ПРИРОДНИЧО-МАТЕМАТИЧНИЙ НАПРЯМ

Волошин М.О., Волошин О.М. Дилатометричні та в'язкопружні властивості полімерних металонанокомпозитів	3
Килюшик Тетяна, Воловик Г.П. Аналіз чисельності метеликів роду COENONYMPHA на території Білоозерського масиву Рівненського природного заповідника.	4
Гроголь Святослав, Нечипорук Ірина. Хімічне розпізнавання речовин за допомогою сенсорів.	5
Кошицький В.В., Ковальчук Іван. Безвідходні технології в сільському господарстві.	6
Кущеріб Тетяна Миколаївна. Риюча діяльність ссавців як чинник, стимулюючий процеси ґрунтоутворення.	7
Макєєва Діана, Яремчук Дарина, Демчик С.П. Знаходження нестационарної теплопровідності всередині плоскої стінки.	8
Малежик Петро, Січкач Т.Г. Термомеханічні властивостей епоксидних композитів, наповнених нанодисперсним алмазом.	10
Філіппова Лариса Валеріївна. Вивчення фізико-хімічних властивостей в реакції окиснення СО на Fe-Mn оксидних системах.	10
Цегельник Юлія, Лопаткін Р.Ю. Генерація квазімонохроматичного рентгенівського випромінювання за допомогою сфокусованого пучка протонів.	12
Адамчук Анна, Бишук Віталій, Панай Ольга, Вороницька В.М. Розробка web-сайту факультету математики та інформатики РДГУ.	14
Андросов В.И., Данич В.Н. Модель информационно-управленческой архитектуры организации и защита информации.	17
Гаврюсєва Д.М., Вороницька В.М. Розробка мультимедійної НКП «Векторна комп'ютерна графіка».	18
Мельник Павло, Пожидаєв В.Ф. Розробка комп'ютерної моделі для проведення чисельних експериментів по вивченню тягово-динамічних характеристик тягового рухомого складу.	18
Опанасюк О., Петрівський Я.Б. Чисельні експерименти по реалізації методу регуляризації Тихонова із застосуванням одного із сучасних програмних продуктів комп'ютерної математики Mathcad.	20
Пастушок І. В., Подляшаник Л. А. Узагальнення результатів розв'язку задачі Колмогорова-Нікольського на різних класах функцій.	21
Придюк П.І., Петрівський Я.Б. Розробка експертної системи діагностування комп'ютерних засобів.	22
Романюк С. М., Соколовська О.П. Автоматизація знаходження багатofакторних регресійних моделей.	25
Сірець О. В. Динаміка нелінійної динамічної моделі Солоу для випадку лінійно-однорідної виробничої функції.	26
Файчук О.О., Сяська Н.А. Метод математичного моделювання як один із засобів розвитку творчих здібностей учнів під час розв'язування планіметричних задач.	27
Ярошак Роман, Батишкіна Ю.В. Розробка он-лайн гри для мобільних телефонів на платформі JAVA.	29

СУСПІЛЬНО-ГУМАНІТАРНИЙ НАПРЯМ

Абрамчук Катерина, Шеретюк В.М. Особливості діяльності німецької окупаційної системи вербування та депортації на Волині в 1941 – 1945 рр.	30
Андрєєва Анастасія. Торгівельна конкуренція як головний конфліктогенний чинник у відносинах між Англією та Нідерландами (XVII ст.).	32
Бондарець Олександр, Сєверова О.В. Специфіка російського лібералізму в концепції Б.М. Чичеріна.	33
Віруцька Світлана, Постолюк Р.М. Уряд Румунії в контексті подій «Празької весни».	35
Генега Ірина, Троян С.С. Зовнішня політика Російської федерації 1990-х рр.: пошук стратегії.	36
Головіна Кароліна, Давлєтов О.Р. BDM – від «сестринських громад» до єдиної державної організації для дівчат у Третньому рейху.	38
Гуменюк Олеся, Кукурудза А.В. Релігійна домінація у франко-візантійському суперництві VIII-IX ст.	39
Давидчук Сергій, Савчук П.О. Україна-Ізраїль: співробітництво на рівні силових структур.	41
Данильчук Тамара. Франко-німецьке протистояння у форматі Марокканської кризи 1905-1906 рр.	42
Доценко Катерина, Давлєтов О. Р. Ідея об'єднаної Європи: зарубіжна історіографія.	43
Дудка Наталія, Давидюк Р.П. Від УНДО до ФНС: причини радикалізації політичної платформи Дмитра Паліїва.	45

Євсович Роман, Сєверова О.В. Благодійність у Росії в 2-й пол. XIX – поч. XX ст.: традиції та особливості.	46
Звягіна Олександра, Давлетов О. Р. Ідеологія неонацизму в сучасній Україні.	48
Зущенко Оксана, Карпухіна Тетяна. Міжнародна реакція на голодомор 1932-1933 рр. в Україні. 49	
Івчик Наталія, Гон М. М. Питання прававласності поляків та євреїв у південно-західному краю Російської імперії другої половини XIX століття.	50
Ісаченко Вікторія, Побірченко Н.С. Павло Гнатович Житецький – фундатор української педагогічної думки другої половини XIX – початку XX століття.	52
Капустін Г.М., Стоколос Н.Г. Організація та проведення ювілейних святкувань, як одна із форм місіонерської діяльності братств на Волині в другій половині XIX – на початку XX ст.	53
Капустін К.М., Моця О.П. Проблема розвитку південноруських земель у післямонгольський час в дореволюційній історіографії.	54
Козачук А. А. Ставлення української еліти щодо процесу інкорпорації Гетьманщини до складу Російської імперії в I пол. XVIIIст.	56
Колегова Диана, Панкова Вікторія. Політика разрушений: взгляд истории.	58
Кривобороденко Сніжана, Міняйло І. В., Волков О.Г. Критика кантівської теорії О.О. Козловим та простір і час історії.	58
Литвиненко Наталя, Нестеренко Л. О. Науковий спадок І. В. Луцицького.	59
Лукащик Ганна, Савчук Петро. Зовнішньополітична доктрина СРСР у 20–30-і рр. та Німеччина 60	
Мишков В. Я., Шугаєва Л. М. Становище громад старообрядців в сучасній Україні: проблеми та перспективи розвитку.	61
Міюц Ю.В., Давлетов О.Р. Перебудова шкільної освіти у Третньому рейху (1933-1939 рр.): на прикладі діяльності Орденсбургів.	63
Паврозник Тетяна, Давидюк Р.П. Протиріччя у партії „Сельроб” напередодні та в умовах парламентських виборів 1928 року у Польщі.	65
Писцьо Віталіна Романівна. Репатріація українських громадян вивезених на примусові роботи до Німеччини.	66
Процюк Віктор, Шеретюк В. М. Анархізм Нестора Махна як унікальна національна складова анархістського руху Російської імперії.	68
Радовенчик Тарас. “Київська наступальна операція” в планах німецького командування.	70
Романчук Тетяна, Гон М. М. Особливості національної консолідації у повоєнній Німеччині.	72
Самсонюк Т., Гон М. М. Особливості ведення слідства органами НКВС стосовно членів ОУН у 1939-1941рр. (на прикладі архівно-слідчих справ Державного архіву Рівненської області).	73
Сейтумерова Э.З., Зарединова Э.Р. Историческое наследие крымскотатарского народа: традиции и современность.	75
Столярчук О.Ф., Галуха Л.Ю. «Острозька Біблія» - особлива духовно-літературна пам'ятка українців.	76
Стрільчук М.С., Савчук П.О. Основні етапи формування колоніальних імперій європейських держав.	77
Троян Віктор. Проблема європейської ідентичності в основних концепціях пан'європеїзму.	79
Харковець Анна, Гон М. М. «Расовий концепт націонал-соціалізму: теоретичні аспекти та практичне втілення».	81
Хромов Пётр, Семёнова Н.В. Изучение в Украине и России национально-освободительной борьбы ОУН и УПА 1939-1954 гг.	83
Виперайленко Грина, Котова Л.В. Підвищення рівня зайнятості молоді на вітчизняному ринку праці.	84
Говоров Н.П. Поколение информационного скольжения.	86
Ілляк Олексій. Проблеми професійної орієнтації та зайнятості молоді на ринку праці України.	87
Лялина А.И., Андреева-Лялина З.В. Украина и Европейский Союз: проблемы евроинтеграции.	89
Наумов Андрій. Політична культура сучасної української молоді: стан і перспективи розвитку.	91
Слабчук Т.А. Особливості та проблеми формування інституту жіночого політичного лідерства у сучасному політичному процесі України.	92
Українець В. О., Гон М. М. Етнічний екстремізм – теоретичний аспект.	93
Shkolenko Dar'ya, Suleimanova V.R. Some problems and tendencies of english semantics.	94
Антончук Анна, Воробйова Л.М. Концепція людини і світу в творчості Ернеста Хемінгуея.	95
Байло Ю. Лінгво-методичні основи тестування з іноземної мови у Вищих навчальних закладах.	96
Бражук В. Рефлектирующий герой в пьесе А. Вампилова «Утиная охота».	97
Дячук Оксана, Середюк Л.А. Використання мультимедійних технологій у вивченні німецької мови.	98
Катеринчик Юлія, Середюк Л.А. Художня майстерність Гете у філософській драмі «Фауст».	100
Козлюк Н.В., Михальчук Н.О. Характеристика фабульного тексту з погляду його діалогічності.	101
Коробчук Віталія, Воробйова Л. М. Художній світ новел Джека Лондона.	103

Кудрєвич Юлія, Фрідріх А.В. Семантико-структурні та стилістичні особливості фразеологічних одниць сучасної англійської мови на позначення «характеристика людини»	105
Куценко Анастасія, Воробйова Л.М. Інтертекстуальні явища у творчості Дж. Г. Байрона	108
Лєвчишин Марія, Михальчук Н.О. Романтизм як літературний напрям	109
Магас Оксана, Воробйова Л.М. Біографізм новел Ернеста Гемінгвея	111
Маландюк Тетяна, Ярута Н.П. Some peculiarities of Charles Dickens' individual literary style in the novel "Bleak house"	112
Михальчук Н.О., Забава М.М. Компаративний аналіз драматургії В.Шекспіра та Б.Шоу	114
Міхєнко Оксана, Зубілевич М.І. Розвиток іншомовної комунікативної культури учнів молодших класів засобом інтегрованих занять з англійської мови	115
Назарук Анна, Серєдєк Л.А. Концепт „жінка” в німецькій фразеології	116
Плєвако Наталія, Бігунова С. А. Особливості писемних текстів різних жанрів побутового стилю (на матеріалі англійської мови)	117
Попик І.О. Прояви творчої ідентичності Б.Бойчука у збірці „Третя осінь”	119
Рачок Вероніка, Фрідріх А.В. Компаративний аналіз структурних та семантичних особливостей колоративних композитів української та англійської мов	120
Сичова Анна, Фрідріх А.В. Функціональні особливості інтертекстуальності у творах Д.Брауна («Код да Вінчі», «Ангели і Демони»)	123
Сузанская Т.Н. Некоторые особенности эволюции материнской темы в истории русской литературы XIX-XX вв.	125
Базик Людмила, Костюк Л.К. Відродження писанкарства та його популяризація на сучасному етапі	127
Бєнєщук Руслан, Савчин Л.М. Розвиток художніх потреб дітей на заняттях у хореографічному колективі	128
Димченко Сергій. Педагогічна взаємодія викладача та студента у процесі навчання гри на ударних інструментах	129
Карєва Єкатєрина, Дубинина Д.Н. Использование нетрадиционных техник рисования в работе с детьми, имеющими речевые нарушения	131
Коваленко Анна, Аксьєнова І. Ю. Стилїзація хореографічного твору як формотворчий процес (на прикладі діяльності дитячого хореографічного колективу)	132
Ковбарь Ольга, Волошина Л.П. Становлення балетного мистецтва в Україні (20-30-ті рр. XX століття)	133
Комисарук Татяна, Горбатова Е.В. Использование игровых приемов в изобразительно-творческой деятельности старших дошкольников	135
Лапсьок Надія, Горбачук Р.Л. Танець модерн як засіб вираження психологічного стану танцівника	136
Лєгка Алїна, Аксьєнова І. Ю. Роль Іржі Кїліана у сучасному хореографічному мистецтві	137
Мєльник Тетяна, Волошина Л.П. Історія розвитку та становлення хореографічного мистецтва Рівненщини	139
Мєльничук Олена. Модернізм в українській драматургії кінця XIX – початку XX століття	139
Омєлящик Інєсса, Горбатова Е.В. Развитие изобразительного творчества детей старшего дошкольного возраста	141
Сидорик Тетяна, Голод І.В. Роль ілюстраторів часопису «Будяк» у розвитку сатиричної графіки Львова у 20-х роках XX ст.	142
Черніговець Т.І. Функціонування дитячого фольклорно-ігрового дозвілля в контексті сучасних глобалізаційних процесів	144
Черніговець О. Класична музика – ефективний засіб психотерапії (аналітичний огляд інформаційних матеріалів)	145
Гєккєль А.В. Вплив творчості Тараса Шевченка на розвиток хореографічного мистецтва в Україні	145
Яцьок Ганна, Лобан Т.Й. Тренаж в системі підготовки виконавця народно-сценічного танцю	146
ЗМІСТ	148

Наукове видання

„НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА МОЛОДИХ”

*Частина 2. Природничо-математичний
та суспільно-гуманітарний напрями*

**Матеріали III Міжнародної
науково–практичної конференції
студентів та молодих науковців**

**19–20 травня 2010 року
м. Рівне**

Відповідальний за випуск – Войтович І.С.
Комп’ютерна верстка – Литвак А.М.

Формат 60*84/16. Папір офсетний. Гарнітура Times New Romans.
Друк різнографний. Ум. друк арк. 30. Тираж 300 прим.

*Віддруковано засобами оперативної поліграфії ПП Самборський І.О.,
вул. Толстого, 3, м. Рівне, Україна, 33028.*